

பிராமி எழுத்துக்களும் தொல்காப்பியமும் - ஒரு மீள்பார்வை

ப.பாண்டியராஜா

(புதுவையில் PILC, AITLA சார்பில் நடைபெற்ற நான்காவது தமிழ் மொழியியற் கருத்தரங்கில் வாசித்தளிக்கப்பட்டது - நாள் : மே 20,21,22 1994.)

இன்று நாம் பயன்படுத்தும் தமிழ் எழுத்துக்கள் ஏறக்குறைய 2500 ஆண்டுகட்கு முன்னர் இந்தியாவெங்கும் புழக்கத்திலிருந்த பிராமி எழுத்துக்கள் என்னும் எழுத்துமுறையினின்றும் தோன்றியவையே¹. பெருமளவு நேர்கோடுகளையும் மிகச் சிறிய அளவு வளைகோடுகளையும் கொண்ட பிராமி எழுத்துக்கள் பிராகிருதம், பாலி போன்ற மொழிகளை எழுதப் பயன்பட்டு வந்தன. ஏறக்குறைய அதே கால அளவில் அவ்வெழுத்துக்கள் தமிழ்மொழியை எழுதவும் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன². தமிழ்நாட்டின் பலவிடங்களில், பெரும்பாலும் மதுரையைச் சுற்றியுள்ள மலைக்குகைகளில் காணப்படும் சமண, புத்த கற்படுக்கைகளின் அருகேயும் காணப்படும் பிராமி எழுத்துக்கள் இதற்குச் சான்று பகர்வன. பிராமி எழுத்துக்கள் தமிழ்நாட்டில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட காலத்திலோ, அதற்கு முன்னரோ இங்கு பயன்படுத்தப்பட்டுவந்த எழுத்துமுறை இன்னதென்று அறிய இதுவரை எந்தச் சான்றுகளும் கிடைத்தில³. எனினும் இன்றைய தமிழ் எழுத்துக்கள் இப் பிராமி எழுத்துக்களின் வளர்ச்சியே என்பது பலர் கருத்து. முதன்முதலில் தமிழ்நாட்டிற் கண்ட பிராமி எழுத்துக்களை ஆய்ந்த அறிஞர்கள் அவ் வெழுத்துக்கள் இன்ன மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளன என்று அறியமுடியாமல் திகைத்தனர். அவை வடமொழிக் கல்வெட்டுக்களே எனக் கூறியோரும் உளர். எனினும், அவை தமிழ்மொழிக் கல்வெட்டுக்களே என நிறுவிய பெருமை திரு. T.V. மகாலிங்கம், திரு. ஐராவதம் மகாதேவன் போன்ற பெரும் அறிஞர்களையே சாரும். தமிழ்மொழியை எழுத வடநாட்டு எழுத்துக்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்ற உண்மையைச் செரிக்க இயலாத 'தீவிர மொழிப்பற்றுடையோர்' சிலர் அக் கல்வெட்டுக்கள் தமிழ்மொழியில் தமிழ் மொழியில் அமைந்தவையேயாயினும் அவை தமிழ்நியாத வடநாட்டுச் சமண, புத்தத் துறவிகளாலோ, அத் துறவிகளுக்காகவோ எழுதப்பட்டனவென்றும், தமிழ்மக்களிடையே அவை வழக்கிலிருந்தன என்பதற்குச் சான்றுகள் இல்லையென்றும் கூறிவந்தனர்⁴. அண்மையில் பூலாங்குறிச்சியிலும், சித்தன்னவாசலிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட புதிய பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் இப் பிராமி எழுத்துக்களின் வளர்ச்சியைக் குறிப்பனவாகவும் அவை பொதுமக்களாலும் பயன்படுத்தப்பட்டன என்ற உண்மையை ஐயத்திற்கிடமின்றி நிறுவுவனவாகவும் அமைகின்றன.

இப் பிராமி எழுத்துமுறை, தனிஉயிர் எழுத்துக்களையும், அகரம்சேர்ந்த மெய்யெழுத்துக்களையும் அடிப்படையாகக்கொண்டது. மற்ற உயிர்சேர்ந்த

மெய்யெழுத்துக்கள் அகரம் சேர்ந்த மெய்யோடு மேலும், கீழும், பக்கங்களிலும் கோடுகளை அமைத்துக்கொள்வதால் உருவாக்கப்பட்டன. தனி மெய்க்கும், எ, ஓ ஆகிய உயிர்களுக்கும் இவை சேர்ந்த உயிர்மெய்களுக்கும் உருவங்கள் கிடையா. அக் காலத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த கிரேக்க, லத்தீன் எழுத்துக்களைப் போல் உயிரையும் மெய்யையும் தனித்தனியே எழுதாமல், ஓர் அடிப்படை எழுத்தில் சில கோடுகளைச் சேர்ப்பதன்மூலம் உயிர்மெய் எழுத்துக்களை உருவாக்கும் இப் புதியமுறை குறுகிய இடத்தில் மிக விரைவாக எழுதுவதற்குப் பயன்பட்டதாலேயே இந்தியா முழுமையும் மிக விரைவில் பரவியது எனலாம். ஒருவேளை தமிழ்நாட்டில் உயிர்களையும், மெய்களையும் தனித்தனியே எழுதும் எழுத்துமுறை இருந்திருக்கலாம். கால, இட விரயங்களைத் தவிர்ப்பதற்கு இப் புதிய எழுத்துமுறையைத் தமிழ்மக்கள் ஏற்றுக்கொண்டனர் எனலாம். தமிழ்நாட்டின் மிகப்பழமையான கல்வெட்டு எனக் கருதப்படும் மீனாட்சிபுரம் கல்வெட்டில் தனித்தனி உயிர், மெய் எழுத்துக்களும், உயிர்மெய் எழுத்துக்களும் விரவிக் காணப்படுவது தமிழ்நாட்டில் எழுத்துமுறை மாறுங்காலத்தை (Transition period) குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

இப் பிராமி எழுத்துக்களைத் தமிழ்மொழிக்காகப் பயன்படுத்தியபோது சில சிக்கல்கள் தோன்றின. வடநாட்டு மொழிகளில் இல்லாத ழ, ள, ற, ன போன்ற தமிழொலிகளுக்கு உருவங்கள் தேவைப்பட்டன. இவ்வொலிகளோடு ஒத்த ஒலிகளுக்குரிய பிராமி எழுத்துக்களில் சிறிய மாற்றங்களைக் கொண்டு புதிய எழுத்துக்கள் தமிழுக்காக உருவாக்கப்பட்டன. இன்றைக்கும் தமிழ் எழுத்துக்களை வரிசைப்படுத்தும்போது, 'ற' என்பது வல்லெழுத்துக்களோடு சேர்க்கப்படாமலும், 'ன' என்பது மெல்லெழுத்துக்களோடு சேர்க்கப்படாமலும் 'ழ', 'ள', 'ற', 'ன' ஆகிய நான்கு எழுத்துக்களும் இறுதியில் இடம்பெற்றுள்ளதற்குக் காரணம் இவ்வெழுத்துக்கள் தமிழுக்காக ஆக்கப்பட்டு, பிராமி எழுத்துக்களோடு சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டன என்பதுவே எனலாம்.

மேலும், வடநாட்டு மொழிகளில் 'எ', 'ஓ' ஆகிய உயிர் எழுத்துக்கள் கிடையா. அவற்றின் உயிர் எழுத்துக்களின் முறை: அ,ஆ,இ,ஈ,உ,ஊ,ஏ,ஐ,ஓ,ஔ என குறில்-நெடில், குறில்-நெடில், குறில்-நெடில், நெடில்கள் என அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதே போன்று தமிழிலும் குறில்-நெடில், ... என்ற முறையில் உயிர்கள் அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, எ, ஏ, ஓ, ஔ, ஐ, ஔ என அமைந்திருக்கவேண்டும். ஆனால், இவ்வாறன்றி பிராமி எழுத்துமுறையிலேயே தமிழுக்கான எ, ஓ ஆகிய ஒலிகள் இடையில் சேர்க்கப்பட்டதாலேயே ஐ என்ற எழுத்து வரிசையில் மாறி வருவதாக அமைந்துள்ளது எனக் கொள்ளலாம். எனினும், மிகப் பழைய பிராமி எழுத்துக்களில் எ, ஓ ஆகிய உயிர்களுக்கோ, இவை சேர்ந்த உயிர்மெய்யெழுத்துகளுக்கோ தனிஉருவம் காணப்படவில்லை. என்ன காரணத்தினாலோ இது சிக்கலாகப்படவில்லை போலும் அன்றைய தமிழர்களுக்கு.

அரிட்டாபட்டியில், காணப்படும் ௨௩௦௪ என்ற சொல் நெல்வேலி என்று படிக்கப்பெறினும் நெல்வேலி என்றே பொறிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்⁵. இதேபோன்று மீனாட்சிபுரத்தில் ௬௪௦௬௬ என்ற சொல் கோடுபிதான் என்று அமைந்திருப்பினும் கொடு(ப்)பி)த்தான் என்றே படிக்கப்படுகிறது⁶.

அடுத்ததாக, பிராமி எழுத்துமுறையில் தனிமெய்க்கு உருவம் கிடையாது. சொற்களின் இடையில் மெய்யகம் வரும்போது, எழுத்துக்களை ஒன்றன்மீது ஒன்றாக எழுதும் கூட்டெழுத்துமுறையில் தனி மெய்யொலிகள் எழுதப்பட்டன.

காட்டாக, ஸக்ய என்ற சொல் ௬௪ என்ற எழுதப்படும்⁷. இங்கு க்ய என்பது கூட்டெழுத்துமுறையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். தமிழ்பிராமி முறையில் இம்முறை தொடக்கத்திலிருந்தே முற்றிலும் தவிர்க்கப்பட்டது மொழியியல் அறிஞர்கள் ஆழ்ந்து நோக்கற்குரியதாகும். எழுத்துக்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நேர்வரிசையில் (linear-order) தான் எழுதப்பட்டன. இதுவே, தமிழ்நாட்டில் நேர்வரிசையில் எழுத்துக்களை எழுதும் வேறொரு முறை இருந்திருக்கலாம் என்பதற்கும், ஏதோவொரு வலிதான காரணத்தை முன்னிட்டுத் தமிழ்மக்கள் பிராமி எழுத்துக்களை ஏற்றுக்கொண்டனர் என்பதற்கும், இருப்பினும் தங்கள் பழைய முறையை அவர்கள் கைவிட்டுவிடவில்லை என்பதற்கும் அகச் சான்றாக அமைகிறது எனலாம். இருப்பினும் தனிமெய்யையும் அகரம் சேர்ந்த உயிர்மெய்யியும் வேறுபடுத்துவதற்கு எந்தக் குறியீடும் பண்டைய தமிழ்பிராமி எழுத்துக்களில் காணப்படவில்லை. ௨௩௦௪ என்பது நெல்வேலி என்றுதான் படிக்கப்பெறவேண்டும். எனினும் இடத்திற்குத் தகுந்தாற்போல் எ/ஏ வேறுபாடு உணரப்பட்டது போன்று, மெய்/அகர உயிர்மெய் வேறுபாடும் உணர்ந்துகொள்ளப்பட்டது எனலாம்.

சூழ்நிலைக்கேற்றாற்போல் படிக்கப்பெறவேண்டிய இம்முறையினால் ஏற்படக்கூடிய குழப்பத்தை ஓரளவு தவிர்க்க முதன்முதலில் ஒரு புதியமுறை கையாளப்பட்டதை மீனாட்சிபுரம் கல்வெட்டுகளால் அறிகிறோம். மூல பிராமியில் 'அ' சேர்ந்த உயிர்மெய்யான அடிப்படை எழுத்தைத் தமிழ்ப்பிராமியில் தனிமெய்யாகவும், அங்கு 'ஆ' சேர்ந்த உயிர்மெய்யைத் தமிழில் அ/ஆ சேர்ந்த உயிர்மெய்களாக இடத்திற்குத் தகுந்தவாறு பொருள்கொள்ளும் வகையிலும் இப் புதியமுறை அமைக்கப்பட்டது.

௬௪௬ என்ற சொல் மூலபிராமியில் தா-ந-தை என்று வாசிக்கப்பட, தமிழில் த-ந-தை என வாசிக்கப்படுகிறது. இருப்பினும் இம் முறை ஓரிடத்திலுள்ள குழப்பத்தை வேறிடத்திற்கு மாற்றுகிறதேயொழிய சிக்கலைத் தீர்க்கப் பயன்பட்டிருக்க முடியாது. எனவேதான், பிந்தைய பிராமி எழுத்துக்களில் இம் முறை காணப்படுவதில்லை. இக் குழப்பத்தை முற்றிலும் தீர்க்கக்கூடிய வகையில் பட்டிப்புரோலு கல்வெட்டுக்களில் அமைந்துள்ளதைக்

காணலாம்⁸. இதன்படி, குழப்பமற்றதெனினும், தமிழ்நாட்டில் இம் முறை பின்பற்றப்படவில்லை. உற்றுநோக்கின் இம் முறையில் ஒரு முரண்பாட்டைக் காணலாம். மூல பிராமியில் அ, உ, என்ற ஒலிகளைக் குறிக்கும் ஃ டு என்ற எழுத்துக்களோடு, மேல்வலப்பக்கம் ஒரு கோடு சேர்க்கப்பெற ஃ டு என ஆ, ஊ என்ற நெடில்களை அவை குறிக்கின்றன. இதைப் போலவே, க என்ற உயிர்மெய்யோடு கோடு சேர 'கா' என்றாக வேண்டும். இச் சீரான அமைப்பே மூல பிராமியில் உள்ளது. வலப்புறம் கோடு சேர்க்கக் குறில் நெடிலாக மாறுகின்றது என்ற சீரான அமைப்பிற்கு முரணாக மீனாட்சிபுரம், பட்டிப்புரோலு கல்வெட்டுக்கள் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். இக் காரணத்தினாலோ என்னவோ இம் முறை பிந்தையக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படவில்லை. அவற்றில் என்பது க்/க என்று இடம்சார்ந்து பொருள்கொள்ளும் வகையிலும் என்பது கா என்று நெடிலையே குறிப்பதாகவும் அமைந்துள்ளது. ஃ டு ஊ டு ஃ டு என்ற சொல் கு-டு-ம-பி-க-ன என்றுதான் எழுதப்பட்டிருப்பினும் குடும்பிகள் என்று தேவையான இடங்களில் மெய்யெழுத்தாகக்கொண்டு படிக்கப்பெறுகிறது⁹. எனவே, எ.ஏ, ஒ/ஓ ஆகிய உயிர், உயிர்மெய் குறில்-நெடில் வேறுபாடின்றியும் க்/க என்ற தனிமெய்/அ-சேர்ந்த உயிர்மெய் வேறுபாடின்றியும் தமிழ் நீண்டகாலமாக எழுதப்பட்டுவந்தமைக்கு மூல காரணமாக அமைவது தமிழ் பிராமி எழுத்துக்களே என்பது தெளிவு.

இடம்சார்ந்து பொருள்கொள்ளும் இம் முறையில் பல குழப்பங்கள் நேர்ந்திருக்கலாம். மிக அண்மைக் காலத்தில் கூட (யாரினுமினியன்) பேரன்பினனே என்ற குறுந்தொகைத் தொடர் சுவடிகளில் 'பொனபினனெ' என்று காணப்பட்டதால், முதலில் 'போனபின்னே' என்றுதான் படிக்கப்பட்டதாகவும், பின்னர், அரிதின் முயன்றே சரியான பொருள் கொள்ளப்பட்டதாகவும் கூறுவர்¹⁰. முழுக்கல்வி பெறாத சாதாரண மக்களிடம் இம் முறை மிகுந்த குழப்பத்தை உண்டாக்கியிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. இக் குழப்பத்தைத் தீர்ப்பதற்குச் செய்யப்பட்ட முயற்சியே தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தில் முதன்முதலில் செய்யப்பட்ட முயற்சியாகும். இக் குழப்பத்தை முற்றிலும் தீர்த்துக் குழப்பமற்ற செவ்விதான எழுத்துமுறையை அமைத்துக் கொடுத்தவர் தொல்காப்பியர் ஆவார்.

முதலில், தொல்காப்பியர் 'அ' சேர்ந்த (மூல பிராமியின் அடிப்படை எழுத்தான) உயிர்மெய்யோடு ஒரு புள்ளியைச் சேர்த்துத் தனிமெய் உருவமாகக் கொண்டார். அடுத்து, ஏ/ஓ உயிர், உயிர்மெய் எழுத்துக்களின் மீதும் புள்ளியிடுவதால் அவை எ/ஓ என்ற குறில் உயிர்/உயிர்மெய்யாகக் கொள்ளப்படும் எனக்கொண்டு எ/ஏ குழப்பத்தையும் தவிர்த்தார்.

மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்

எகர ஒகரத்து இயற்கையும் அற்றே - தொல்.எழுத்து-நூன்மரபு 15,16

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் இதனை வலியுறுத்திக் கூறுகின்றன¹¹. எனினும், மெய்யும் உயிரும் சேர உயிர்மெய் பிறக்கிறது என்ற இலக்கண மரபுக்கு முரணாக, 'க' என்ற உயிர்மெய்யின்மீது புள்ளியிட 'க்' பிறக்கிறது என்ற எழுத்துமுறை ஆக்கப்பட்டுள்ளது என்ற குறையைத் தவிர்க்க, 'க்' என்ற மெய்யையே அடிப்படை எழுத்தாகக் கொண்டு அதனின்றும் புள்ளியை நீக்க 'க' என்ற உயிர்மெய் பிறக்கிறது என்று தொல்காப்பியர் கொண்டுள்ளது அவரது கூர்த்த அறிவிற்குச் சான்று பகர்வதாயுள்ளது. இதனை,

புள்ளியில்லா எல்லா மெய்யும்

உருவுருவாகி அகரமொடு உயிர்த்தலும்

*ஏனை உயிரொடு உருவுதிரிந்து உயிர்த்தலும்*¹² -தொல்.எழுத்து-நூன்மரபு 17

என்ற நூற்பாவினால் அறியலாம்.

இப் புள்ளியை வெறும் உருவமாற்றத்துக்காகக் கொள்ளாமல் ஒரு செயலி (operator) யாகவே தொல்காப்பியர் பயன்படுத்தியிருக்கிறார் என்றும் தோன்றுகிறது. ஒரு மாத்திரை அளவுகொண்ட 'க' என்ற எழுத்தின்மேல் புள்ளியிட அது 'க்' என்ற மெய்யாக ½ மாத்திரை பெறுகிறது. இதைப் போலவே இரண்டு மாத்திரை அளவு கொண்ட ஏ, ஓ என்ற எழுத்துக்களின்மீது புள்ளியிட அவை ஒரு மாத்திரை பெற்று எ, ஒ என்றாகின்றன. மேலும், ம என்ற ஒரு மாத்திரை கொண்ட உயிர்மெய், புள்ளி பெற்று 'ம்' என்று ½ மாத்திரை பெறுகிறது. வெளிப்புள்ளியொடு உட்புறமும் மற்றொரு புள்ளி பெற்று ¼ மாத்திரையாகி மகரக்குறுக்கமாக அமைகிறது. இதனை,

அரையளபு குறுகல் மகரம் உடைத்தே

*உட்பெறு புள்ளி உரு ஆகும்மே*¹³ - தொல்.எழுத்து-நூன்மரபு 13,14

என்ற தொல்.நூற்பாக்கள் உணர்த்துகின்றன. இயல்பாக ஒரு மாத்திரை அளவு கொண்ட உகர, இகர உயிர்மெய்கள் பாதியளவு குறைந்து குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரம் என மாறுவதால் அவற்றையும் புள்ளி எழுத்துக்களாகவே தொல்காப்பியர் கொண்டிருக்கிறார்¹⁴. எனவே, 'புள்ளி' என்ற ஒரு குறியீட்டின் மூலம் இலக்கண வரம்பிற்குட்பட்டு அன்றைய எழுத்துமுறையில் பெரிதும் மாற்றங்களின்றிப் பல சிக்கல்கள் தொல்காப்பியரால் தீர்த்துவைக்கப்பட்டுள்ளன என்பது தெளிவு. மீனாட்சிபுரம், பட்டிப்புரோலு ஆகிய எழுத்துமுறைகளை முற்றிலும் தவிர்த்து, அனைத்திந்திய எழுத்துமுறைக்கு மாறுபாடின்றி, வழக்கிலிருந்த எழுத்துமுறையையொட்டி இச் சீர்திருத்தம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

இச் சீர்திருத்தம் தொல்காப்பியரால்தான் செய்யப்பட்டது என்பதற்கு அகச் சான்றுகள் உள. ஏனைய நூற்பாக்களில் முப்பத்து என்ப (1), குற்றெழுத்தென்ப (2), உயிரென மொழிப (8), என மரபுவழக்கத்தைத் தொல்காப்பியர் கூறியிருக்க,

மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல் - தொல்.எழுத்து-நூன்மரபு 15

எகர ஓகரத்து இயற்கையும் அற்றே - தொல் .எழுத்து-நூன்மரபு 16

புள்ளியில்லா எல்லா மெய்யும்

ஆயீரியல உயிர்த்தலாறே - தொல்.எழுத்து-நூன்மரபு 17

என்ற நூற்பாக்களில் என்ப, என மொழிப என்று கூறாமல், அவற்றைத் தற்கூற்றாகவே அவர் புள்ளி பற்றிக் கூறியிருக்கிறார். (பின்னால், புணரியலில்

மெய்யீரெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்

குற்றியலுகரமும் அற்றென மொழிப - தொல்.எழுத்து-புணரியல் 104,105

என்ற நூற்பா, மொழியிறுதியில் குற்றியலுகரம் மெய்யின் தன்மையைக் கொண்டிருக்கும் என்ற இலக்கண மரபைக் கூறுகிறதேயொழிய, குற்றியலுகர உருவம் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை.)

மதுரையைச் சுற்றியுள்ள பழமையான பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் பெரும்பாலும் புள்ளிகளில்லை. அவை அனைத்தும் ஏறக்குறைய சம காலத்தவையே என்பது அவற்றின் உருவங்களில் பெரிதும் வேறுபாடு காணப்படாமையை வைத்து உணரப்படும். வடநாட்டிலிருந்து இங்கு பெரும்பாலும் சதுர எழுத்துக்களாகக் கொண்டுவரப்பட்ட இவ்வெழுத்துக்கள் ஒரு சில மாற்றங்களோடு மக்களிடையே வழக்குப்பெற்று ஏடுகளிலும் இடம்பெற்றபோது ஏடெழுதுவோரின் விரைவிற்கிணங்க ஒரு சில உருமாற்றங்களைப் பெற்றிருக்கலாம்¹⁵. பின்னர் அம்மாற்றங்களோடு பிந்தைய காலக் கல்வெட்டுக்களில் அமைந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். மூல பிராமி எழுத்துக்களினின்றும் வளர்ச்சிபெற்ற மாற்றங்களோடு காணப்படும் பூலாங்குறிச்சி, சித்தன்னவாசல் (புதிய கல்வெட்டு) எழுத்துக்கள் புள்ளி பெற்றே அமைந்திருக்கின்றன. எனவே, இவ்விடைப்பட்ட காலத்தில் தொல்காப்பியரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட புள்ளிமுறை வழக்கிலிருந்தது என்பது புலனாகும்.

மதுரையைச் சுற்றியுள்ள (புள்ளி பெறாத) பிராமி எழுத்துக்கள் அசோகர் கால எழுத்துக்களுக்கும் முற்பட்ட வடிவம் கொண்டனவாகக் காணப்படுவதால் அவை கி.மு.300-க்கும் முற்பட்டதென்பர். ஆனால், பூலாங்குறிச்சி, சித்தன்னவாசல், பிள்ளையார்பட்டி ஆகிய இடங்களில் காணப்படும் புள்ளிபெற்ற பிராமி எழுத்துக்கள் வளர்ச்சியடைந்த நிலையில் உள்ளதால் அவை கிறிஸ்துவவுக்கும் பிற்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்தவையாகக் கருதப்படுகின்றன. எனவே, தொல்காப்பியர் கிறிஸ்துவின் காலத்தையொட்டியவர் என்ற முடிவுக்கு இட்டுச்செல்லும்

வகையில் இவ்வாய்வு முடிவு அமைவதாகச் சிலர் அச்சம் தெரிவிக்கலாம். தமிழகப் பிராமி எழுத்துக்களின் காலம் இன்னும் யாராலும் திட்டவாட்டமாகக் கணிக்கப்பெறவில்லை. வடநாட்டில் காணப்படும் எழுத்துக்களோடு ஒப்புமைகொண்டே தமிழ்ப்பிராமி எழுத்துக்களின் காலமும் கணிக்கப்பெறுகிறது. பிராமி எழுத்துக்களின் ஆரம்பகாலமும் திட்டவாட்டமாகக் கணிக்கப்பெறவில்லை. அண்மையில் மதுரை-காமராசர் பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத் துறையினரால் கொடுமணல் என்ற இடத்தில் பழங்குடி மக்களின் பெருங்கற்புதைகாடுகளின் (megalithic burial site) ஆய்வின்போது பிராமி எழுத்துக்களைக் கொண்ட பாணையோடு ஒரு புதை குழிக்குள் காணப்பட்டுள்ளது. அவ்வெழுத்துக்கள் மீனாட்சிபுர எழுத்துக்களோடு ஒப்பிடத்தக்கவையாயுள்ளன. அவற்றில் புள்ளி பெற்ற ஓர் எழுத்தும் காணப்படுகிறது. எனவே கி.மு.3-ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் முற்பட்ட காலத்தில் பிராமி எழுத்துக்கள் புள்ளியோடு சாதாரணக் குடிமக்களால் எழுதப்பட்டுவந்தன என்பதற்கு உறுதியாகச் சான்று கிடைத்துள்ளது.

இந்த இடத்தில் வேறொர் உண்மையையும் சுட்டிக்காட்டவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. கொடுமணல் புதைகுழிப் பாணை ஓடுகளில் ஒன்றில் விஸா க என்ற எழுத்துக்கள் பிராமி எழுத்துமுறையில் காணப்படுகிறது. தமிழில் இல்லாத பிராமி எழுத்தான 'ஸ' என்ற எழுத்து தமிழ்பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் ஓரிரண்டு இடங்களில்தான் காணப்படுகிறது. மீனாட்சிபுரம் கல்வெட்டுக்களில் 'ஸி' என்ற எழுத்து இருவிடங்களிலும், 'ஸு' என்ற எழுத்து (சுதன் என்ற சொல்லைக் குறிப்பிட) ஓரிடத்திலும் காணப்படுகிறது. இவற்றைத் தவிர மதுரை, அமெரிக்கன் கல்லூரிக் கல்வெட்டு ஆய்வுக்குழுவினரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட விக்ரிமங்கலம் புதிய கல்வெட்டில் 'dhe' என்ற ஒலிக்குறிய பிராமி எழுத்தும், மேட்டுப்பட்டி சித்தர்மலை புதிய கல்வெட்டில் 'ஸ' என்ற எழுத்தும் காணப்படுகின்றன. மற்றைய கல்வெட்டுகளில் வடஎழுத்துக்கள் காணப்படாதது மட்டுமின்றி, அவை தமிழுக்கேற்றவகையில் மாற்றி எழுதப்பட்டிருப்பதையும் காணலாம். பரஸூ என்ற வடசொல் பரசூ என்றும்¹⁶, உபாஸஹன் என்ற சொல் உபாசஅன்¹⁷ என்றும், அதிஷ்டானம் என்ற சொல் அதிஅனம்¹⁸ என்றும் எழுதப்பட்டுள்ளன. எனவே, இதினின்றும் வடவெழுத்துக்கள் தமிழ்நாட்டில் எழுதப்பட ஆரம்பித்துப் பின்னர் நிறுத்தப்பட்டுள்ளன என்ற உண்மை தெரியலாகும். கொடுமணல் பாணை ஓடுகளின் காணப்படும் ஸ இவ்வெழுத்துக்கள் சாதாரணக் குடிமக்களாலும் எழுதப்பட்டன என்ற உண்மையைக் கூறுகிறது. இப் போக்கை எதிர்க்கும் முறையில்தான் தொல்காப்பியர் தன் நூலின் முதல் நூற்பாவிலேயே,

எழுத்தெனப்படுவ

அகர முதல் னகர இறுவாய் முப்ப.::தென்ப - தொல்.எழுத்து-நூன்மரபு 1

என்று வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளார் என்றும், வடசொற்கள் தமிழில் எழுதப்பட நேரும்போது

வடசொற்கிளவி வடவெழுத்து ஒரீஇ

எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லாகும்மே¹⁹ - தொல்.சொல்.-எச்சவியல் 5

என்று வடவெழுத்துக்கள் ஏற்கப்படலாகாது என்றும் கூறியுள்ளார் என உய்த்துணர முடிகிறது. இவ்வாறான கட்டுப்பாட்டை விதிக்காத காரணத்தால் மற்றைய திராவிடமொழிகளில் வடமொழி ஒலிகளுக்குரிய எழுத்துக்களோடு வடசொற்களும் பெருமளவில் புகுந்து ஆதிக்கம் செலுத்திவருவதைக் காண்கிறோம். எனவே, வட எழுத்துக்களை ஒப்புக்கொண்ட பின்னால், வடசொற்கள் புகுவதைத் தடுத்து நிறுத்த இயலாது என்று உணர்ந்த தொல்காப்பியர் அன்று மிகப்பெரிய அணையொன்றை எழுப்பியிராதிருந்தால் வடசொல் வெள்ளம் தமிழிலும் புகுந்து நிலைகுலைத்திருக்கும் என்பது உறுதி. ஏதோவொரு காரணத்தினால் வடநாட்டுப் பிராமி எழுத்துக்களை ஒப்புக்கொள்ள நேர்ந்த காலத்திலும், நமது எழுத்து மரபையும், சொல் மரபையும் கட்டிக்காக்கும் வண்ணம் விதியமைத்த தொல்காப்பியரின் நுண்மாண்நுழைபுலம் எண்ணுந்தொறும் எண்ணுந்தொறும் வியந்து போற்றற்குரியது.

எனினும், இப் புள்ளிமுறை பிராமி எழுத்துக்கள் தமிழ்நாட்டின் அனைத்துப் பகுதியினராலும் அனைத்துக் காலத்திலும் பயன்படுத்தப்படவில்லை என்பது தெளிவு. இப் புள்ளிமுறை ஏடுகளைச் சேதப்படுத்தக்கூடும் என்ற அச்சம் காரணமாக மக்களிடையே செல்வாக்குப் போயிருக்கலாம். கொடுமணல் காலத்திற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்பு பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டுகளிலும் (களப்பிரர் காலம்?) பின்பும் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்பு பல்லவ மன்னர் காலத்திலும் (கி.பி.560 - 800)²⁰, அதற்குப் பின்னர் வீரமாமுனிவர் காலத்திலும் இப் புள்ளிமுறை விட்டுவிட்டு உயிர்பெற்று வந்துள்ளதைக் காணலாம். தமிழ்மொழியோடு தமிழரல்லாதார் தொடர்புகொண்டபோதெல்லாம் புள்ளிமுறை உயிர்பெற்று வந்துள்ளதை வரலாற்றாசிரியர்கள் கூர்ந்து கவனிக்கவேண்டும்.

எனவே, பிராமி எழுத்துமுறை தமிழ்நாட்டிற்குக் கொணரப்பட்டபோது நிலவிவந்த மயக்கங்களைத் தீர்க்கும் வகையில் புள்ளிமுறையை உருவாக்கி, அம் மயக்கங்களைத் தீர்த்துவைத்த தொல்காப்பியரின் சீர்திருத்தமே இன்றைய தமிழ் எழுத்துமுறையில் செய்யப்பட்ட முதல் சீர்திருத்தம் என்பது தெளிவாகும். தமக்கு முன்னர் எத்தனையோ ஆண்டுக்காலமாய் இருந்துவந்த அம் மயக்கங்களைத் தீர்த்துவைத்த காரணத்தாலேயே, பனம்பாரனார் தொல்காப்பியத்துக்கான தமது சிறப்புப் பாயிரத்தில்,

அதங்கோட்டாசாற்கு அரில்தபத் தெரிந்து

மயங்கா மரபின் எழுத்துமுறை காட்டி

தொல்காப்பியன் எனத் தன்பெயர் தோற்றி¹ - தொல்.சிறப்புப்பாயிரம் 11-14

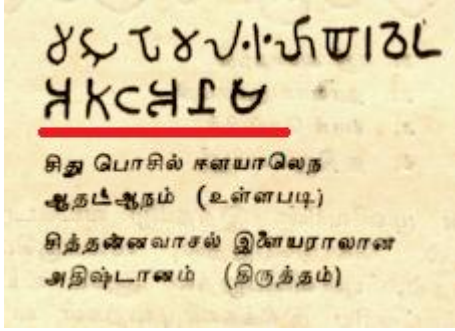

என்று பாராட்டி உரைக்கின்றார். *மயங்கா மரபின் எழுத்துமுறை காட்டி* என்ற தொடருக்கு மற்ற உரைகாரர்கள் கூறும் விளக்கங்களைவிட எ/ஏ, ஒ/ஓ, உயிர்/உயிர்மெய் மற்றும் தனிமெய் போன்றவற்றை இடத்திற்கேற்றவாறு பொருள்கொள்ளும் முறையில் (context sensitive) பெரிதும் மயக்கத்தை ஏற்படுத்தும் எழுத்துமுறையைத் திருத்தி, புள்ளியின் மூலம் மயங்கா மரபின் எழுத்துமுறையைத் (context free) தமிழகத்துக்குக் காட்டிய தொல்காப்பியர் என்று பொருள்கொள்ளலே சிறந்தது எனத் தோன்றுகிறது. எழுத்துக்களின் வரலாற்றை அறியாத நிலையில் ஏனைய உரைகாரர்கள் வெவ்வேறு விளக்கங்களைக் கூறவேண்டிய நிலையிலுள்ளதைக் காணலாம். கல்வெட்டின் மூலம் எழுத்துக்களின் வரலாற்றை உற்றுநோக்கின் அச் சொற்றொடரின் உண்மைப் பொருள் இதுவே என உய்த்துணராம்.

ஆய்வில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நூல்கள்:

1. Sircar, D.C., Inscriptions of Asoka, Publication Division, Ministry of Information and Broadcasting, Govt., Of India, 1957, p.26
2. Mahadevan, Iravadam, tamil-Brahmi Inscriptions, Govt. of tamilnadu, State Dept. of Archaeology, Madras, 1970, p.3
3. மீனாட்சிசுந்தரன், தெ.பொ., தமிழ்மொழி வரலாறு , சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை, மதுரை, 1977, பக்.55
4. Sundaram,J., Some Features of the Brahmi Inscriptions of the Tamil country, Seminar on Inscriptions, Ed. R.Nagasamy, Books (India) pvt.Ltd., 1966, p.74
5. இராமன்,கே.வி., பேராசிரியர் டாக்டர்., தொல்லியல் ஆய்வுகள், சேகர் பதிப்பகம், சென்னை, பக்.154
6. Mahadevan, Iravadam., Corpus of Tamil Brahmi Inscriptions, 1966,
7. Sircar D.C., Inscriptions Of Asoka, p.48b
8. சுப்ரமணியன்,தி.நா., பண்டைத் தமிழ் எழுத்துக்கள், மதராஸ் லா ஜர்னல் அச்சுக்கூடம், மைலாப்பூர், 1938, பக்.20
9. Iravaam Mahadevan, Corpus of Tamil Brahmi Inscriptions (tirupparankundram inscriptions)
10. தவல்-பேரா.கோ.சங்கர்ராஜூலு, பதிவாலர் (ஓய்வு) காரைக்குடி பல்கலைக்கழகம்
11. தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம்
12. Ibid
13. Ibid
14. Ibid தொல்.எழுத்து-நூன்மரபு 2.

15. Velu Pillai,A.Dr., Epigraphical Evidences For Tamil Studies, International Institute of Tamil Studies,Madras,1981., p.11
16. As in 9 (Tiruvadavur Inscriptions)
17. Idid
18. Ibid (chiththannavasal inscriptions)
19. தொல்காப்பியம்
20. சிரோமணி G, கோவிந்த ராஜலு S. சந்திரசேகர், M., கல்வெட்டு எழுத்துக்கற்க ஒரு புதுவழி, புள்ளியியல் துறை, சென்னை கிறித்தவக் கல்லூரி, 1980, பக்.22-25
21. தொல்காப்பியம் - பாயிரம்
பயன்படுத்தப்பட்ட மற்ற நூல்கள்
  1. T.V.Mahalingam, Early South Indian Paeleography
  2. நால்வர், கல்வெட்டியல்
  3. நாகசாமி, தமிழ் எழுத்துக்கள், உலகத் தமிழ்மாநாட்டு விழாமலர், சென்னை, 1968.

1. வடவெழுத்து ஒரீஇக் காணப்படுவதைக் காணலாம்.
2. வடநாட்டு பிராமி - ஸக்ய என்பதில் கூட்டெழுத்து - ஒன்றனுக்குக் கீழே ஒன்றாய்.
3. வடவெழுத்து - தமிழ் பிராமியில் - ஸதிய புதோ (அதியன் நெடுமான் அஞ்சி)

கூ ற கோ டு பி தா வான
கூ ரை கொ டு(ப்)பி(த்) த வ ன்

வாசகர்களுக்கான பிற்சேர்க்கை

தமிழ் பிராமி எழுத்துக்கள்

அ ஆ இ ஈ உ ஊ எ ஏ ஐ ஒ ஓ ஔ
 𑀅 𑀆 𑀇 𑀈 𑀉 𑀊 𑀋 𑀌 𑀍 𑀎 𑀏 𑀐 𑀑
 க் க கா கி கீ கு கூ கெ கே கை கொ கோ கௌ
 𑀒 𑀓 𑀔 𑀕 𑀖 𑀗 𑀘 𑀙 𑀚 𑀛 𑀜 𑀝 𑀞

HISTORY OF TAMIL SCRIPT			
நூற்றாண்டு	a ā i ī u ū e ē ai o ō	நூற்றாண்டு	KñcñṭṇtṇpmyrLVlṛṅ
Century	அ ஆ இ ஈ உ ஊ எ ஏ ஐ ஒ ஓ	Century	க் க் கா கி கீ கு கூ கெ கே கை கொ கோ கௌ
BC 3 rd C	𑀅 𑀆 𑀇 𑀈 𑀉 𑀊 𑀋 𑀌 𑀍 𑀎 𑀏	BC 3 rd C	𑀒 𑀓 𑀔 𑀕 𑀖 𑀗 𑀘 𑀙 𑀚 𑀛 𑀜 𑀝 𑀞
AD 2 nd C	𑀅 𑀆 𑀇 𑀈 𑀉 𑀊 𑀋 𑀌 𑀍 𑀎 𑀏	AD 2 nd C	𑀒 𑀓 𑀔 𑀕 𑀖 𑀗 𑀘 𑀙 𑀚 𑀛 𑀜 𑀝 𑀞
AD 3 rd C	𑀅 𑀆 𑀇 𑀈 𑀉 𑀊 𑀋 𑀌 𑀍 𑀎 𑀏	AD 3 rd C	𑀒 𑀓 𑀔 𑀕 𑀖 𑀗 𑀘 𑀙 𑀚 𑀛 𑀜 𑀝 𑀞
AD 4 th C	𑀅 𑀆 𑀇 𑀈 𑀉 𑀊 𑀋 𑀌 𑀍 𑀎 𑀏	AD 4 th C	𑀒 𑀓 𑀔 𑀕 𑀖 𑀗 𑀘 𑀙 𑀚 𑀛 𑀜 𑀝 𑀞
AD 5 th C	𑀅 𑀆 𑀇 𑀈 𑀉 𑀊 𑀋 𑀌 𑀍 𑀎 𑀏	AD 5 th C	𑀒 𑀓 𑀔 𑀕 𑀖 𑀗 𑀘 𑀙 𑀚 𑀛 𑀜 𑀝 𑀞
AD 6 th C	𑀅 𑀆 𑀇 𑀈 𑀉 𑀊 𑀋 𑀌 𑀍 𑀎 𑀏	AD 6 th C	𑀒 𑀓 𑀔 𑀕 𑀖 𑀗 𑀘 𑀙 𑀚 𑀛 𑀜 𑀝 𑀞
AD 7 th C	𑀅 𑀆 𑀇 𑀈 𑀉 𑀊 𑀋 𑀌 𑀍 𑀎 𑀏	AD 7 th C	𑀒 𑀓 𑀔 𑀕 𑀖 𑀗 𑀘 𑀙 𑀚 𑀛 𑀜 𑀝 𑀞
AD 8 th C	𑀅 𑀆 𑀇 𑀈 𑀉 𑀊 𑀋 𑀌 𑀍 𑀎 𑀏	AD 8 th C	𑀒 𑀓 𑀔 𑀕 𑀖 𑀗 𑀘 𑀙 𑀚 𑀛 𑀜 𑀝 𑀞
AD 9 th C	𑀅 𑀆 𑀇 𑀈 𑀉 𑀊 𑀋 𑀌 𑀍 𑀎 𑀏	AD 9 th C	𑀒 𑀓 𑀔 𑀕 𑀖 𑀗 𑀘 𑀙 𑀚 𑀛 𑀜 𑀝 𑀞
AD 10 th C	𑀅 𑀆 𑀇 𑀈 𑀉 𑀊 𑀋 𑀌 𑀍 𑀎 𑀏	AD 10 th C	𑀒 𑀓 𑀔 𑀕 𑀖 𑀗 𑀘 𑀙 𑀚 𑀛 𑀜 𑀝 𑀞
AD 11 th C	𑀅 𑀆 𑀇 𑀈 𑀉 𑀊 𑀋 𑀌 𑀍 𑀎 𑀏	AD 11 th C	𑀒 𑀓 𑀔 𑀕 𑀖 𑀗 𑀘 𑀙 𑀚 𑀛 𑀜 𑀝 𑀞
AD 12 th C	𑀅 𑀆 𑀇 𑀈 𑀉 𑀊 𑀋 𑀌 𑀍 𑀎 𑀏	AD 12 th C	𑀒 𑀓 𑀔 𑀕 𑀖 𑀗 𑀘 𑀙 𑀚 𑀛 𑀜 𑀝 𑀞
AD 13 th C	𑀅 𑀆 𑀇 𑀈 𑀉 𑀊 𑀋 𑀌 𑀍 𑀎 𑀏	AD 13 th C	𑀒 𑀓 𑀔 𑀕 𑀖 𑀗 𑀘 𑀙 𑀚 𑀛 𑀜 𑀝 𑀞
AD 14 th C	𑀅 𑀆 𑀇 𑀈 𑀉 𑀊 𑀋 𑀌 𑀍 𑀎 𑀏	AD 15 th C	𑀒 𑀓 𑀔 𑀕 𑀖 𑀗 𑀘 𑀙 𑀚 𑀛 𑀜 𑀝 𑀞
AD 15 th C	𑀅 𑀆 𑀇 𑀈 𑀉 𑀊 𑀋 𑀌 𑀍 𑀎 𑀏	AD 15 th C	𑀒 𑀓 𑀔 𑀕 𑀖 𑀗 𑀘 𑀙 𑀚 𑀛 𑀜 𑀝 𑀞
AD 16 th C	𑀅 𑀆 𑀇 𑀈 𑀉 𑀊 𑀋 𑀌 𑀍 𑀎 𑀏	AD 16 th C	𑀒 𑀓 𑀔 𑀕 𑀖 𑀗 𑀘 𑀙 𑀚 𑀛 𑀜 𑀝 𑀞
AD 17 th C	𑀅 𑀆 𑀇 𑀈 𑀉 𑀊 𑀋 𑀌 𑀍 𑀎 𑀏	AD 17 th C	𑀒 𑀓 𑀔 𑀕 𑀖 𑀗 𑀘 𑀙 𑀚 𑀛 𑀜 𑀝 𑀞
AD 18 th C	𑀅 𑀆 𑀇 𑀈 𑀉 𑀊 𑀋 𑀌 𑀍 𑀎 𑀏	AD 18 th C	𑀒 𑀓 𑀔 𑀕 𑀖 𑀗 𑀘 𑀙 𑀚 𑀛 𑀜 𑀝 𑀞
AD 19 th C	𑀅 𑀆 𑀇 𑀈 𑀉 𑀊 𑀋 𑀌 𑀍 𑀎 𑀏	AD 19 th C	𑀒 𑀓 𑀔 𑀕 𑀖 𑀗 𑀘 𑀙 𑀚 𑀛 𑀜 𑀝 𑀞